

Forfatter: Brandes, Edvard

Titel: Udrag fra Lykkens Blændværk

Citation: Brandes, Edvard: "Lykkens Blændværk", i Brandes, Edvard: *Lykkens Blændværk*, 1898, s. 160. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-brandesed_05-shoot-idm140342404281824/facsimile.pdf (tilgået 25. maj 2024)

Anvendt udgave: Lykkens Blændværk

Jeg har saamænd Erfaringer. For nogle Aar siden stod jeg i Forhold til en gift Dame, som jeg holdt saare meget af. Jeg har aldrig været saa lykkelig ved denne Forbindelse, som jeg var, den Dag den brødes.»

»Saa holdt De næppe meget af hende.»

»Jeg var uhyre forelsket i hende. Men disse halve Aftaler, Stævnemøder, Breve, Skuffelser, Ængstelser — denne Lyven og Bedragen, Folks Nysgerrighed og Medviden, hendes Samvittigheds kvaler og Hengivelsesparoksysmer — alt, alt var mig saa vederstyggeligt, at jeg var som halvdød. Jeg troede, det var af Kærlighed — men det var af Forpinthed. Jeg vaagnede frisk op til nyt Liv — *vita nuova* — da jeg aldrig mere skulde plages af disse Tanker, Kvaler og Rædsler. Jeg sad her i Haven den Dag og drak Kaffe — jeg ventede ikke hende, ikke Brev — intet, der bestemte over mig, kunde træde over min Tærskel — jeg var fri og uafhængig — hvilken Fryd, hvilken Salighed! Min Frokost smagte mig dejligt, min Have var smuk, min Gerning tilfredsstillende, jeg selv en Pokkers Karl — og gamle Sofie den eneste Kvinde! — Og dog var hun, jeg

elskede, vidunderlig og dejlig. Men jeg fornødrede hende.»

Melitta sagde smilende:

»Det er da som at rejse for at komme hjem igen.»

Hun forstod ham meget godt og smilte ved sig selv over hans Naivitet. Hvad enten nu Historien var sand eller ikke, saa var Øjeblikket næppe det rette til at fortælle den. Hensigten var altfor tydelig. Og dog rørtes hun over den skikkelige Fyrs ærlige Forsøg paa at erklære hende, at han elskede hende uden nogen Tanke paa at træde i andet Forhold til hende end deres nuværende Venskabsforhold. Selv om han var kommet daartigt fra sin Parabel, var den derfor lige moralsk beroligende.

Naa, men i hvert Fald maatte de bort fra denne Samtale, som han anden Gang førte hende ind paa. Barnet hjalp hende. For Dorothea havde hørt og forstaaet hendes sidste Ord paa sin Manér og sagde nu:

»Skal vi hjem, Mo'r!«

»Ja, vist saa, Klokken er mange. Det er bedst du laver dig og Anne Marie til.»